

CARME RIERA

Venjaré
la teva mort

labutxaca

Carme Riera

Venjaré la teva mort

Edicions 62

Barcelona

© Carme Riera, 2018

La primera edició en català d'aquesta obra es va publicar
a Edicions 62 l'any 2018

Primera edició en aquest segell: octubre del 2019
© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,
labutxaca

Fotocomposició: Moelmo, s.c.p.
DIPÒSIT LEGAL: B. 19.307-2019
ISBN: 978-84-17420-94-9

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a **ecològic**
i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Després de la desaparició de Robert Solivellas, dues raons fonamentals van impulsar Montserrat Bofarull de Solivellas a posar-se en contacte amb l'agència de detectius Holmes&Holmes SL i de retruc amb mi:

A. Que la vident Llum Segura, el nom veritable de la qual és Práxedes Rebollar, li havia aconsellat que busqués un detectiu, perquè els seus poders predictors advertien que localitzar el seu marit seria complicat. En la desaparició hi veia, a més, involucrats agents estrangers, tal volta terroristes. Cosa que va deixar bocabadada d'incredulitat Montserrat Bofarull. No obstant això, confià a cegues en la seva pitonissa de capçalera, a qui des de feia temps consultava un dia sí i l'altre també.

De vegades, perquè la inquietava l'avenir, i unes altres, per amortitzar l'abonament que havia tret per a tres mesos, per valor de mil dos-cents euros. Rebollar l'havia convençuda que així s'abaratia molt el preu que cobrava per visionar la seva bola o tirar el tarot, amb l'avantatge que ella o la seva filla i ajudant qualificada, Micaela Luján, àlies Il·luminada Segura, es comprometien a atendre durant les vint-i-quatre hores del dia qualsevol consulta urgent

que pogués necessitar, a més d'oferir-li una atenció prioritària i absolutament personalitzada.

B. Que la Policia no li havia fet cap cas, perquè l'assumpte pertanyia a la jurisdicció dels Mossos. Les desaparicions, per si no ho sabia, estaven transferides a la Generalitat, va dir-me que li havien dit, amb certa molesta conya. Per la qual cosa li recomanaven que s'entengués amb l'autoritat autonòmica i s'adreçés als Mossos d'Esquadra. Ho féu, però l'atenció amb la qual fou rebuda no millorà en absolut. Més aviat al contrari. Va haver d'aguantar certes bromes d'un pèssim gust, ja que, mentre observaven les seves deteriorades prestacions de dalt a baix, carrosseria i llantes, com si ella fos la camioneta sinistrada d'un vulgar atestat de circulació, comentaven que potser el seu marit havia anat a comprar tabac, com un tal senyor Rusiñol, pintor, per més senyes, hauria volgut fer una bauxa, cosa que quan es porten tants anys de matrimoni com els que la senyora de Solivellas els va confessar que portava, més de trenta-cinc, era no només comprensible sinó molt natural.

Amb aquests arguments van restar importància al cas. Fins i tot van condescendir a classificar-lo de vulgar i corrent. Per això li van aconsellar que tornés a casa, a les feines pròpies del seu sexe, que es distraigués amb els serials televisius o anés al bingo, si hi era aficionada, com tantes mestresses de casa, es permeteren afegir amb un somriure burleta. Intentaren treure-se-la de sobre dient-li que tornés més endavant. Si després d'un temps prudential continuava sense tenir notícies del marit seria ben rebuda. Llavors sí que es posarien a investigar amb la probada eficàcia que se'ls suposava, encara que, per culpa dels

tardans traspassos des de l'Estat a la Generalitat, no fos proverbial. Fins i tot li havien suggerit que no fes cap denúncia ja que, si ells obrien un expedient, el nom del presumpte desaparegut quedaria per sempre en els seus arxius, amb la fitxa consegüent, i això podria resultar perjudicial o almenys desagradable per a ell, quan descansat, feliç, probablement gens penedit de l'esbarjo, tornés a aparèixer i es reincorporés, amb una millor disposició d'ànim, a la vida familiar.

Aquestes dues poderoses raons, com ja he apuntat, són les que em va exposar la senyora de Solivellas la primera vegada que ens vam veure, després que Mateu Puigcercós, director de Holmes&Holmes, derivés la futura clienta a Eureka Catalunya, un gabinet també de la seva propietat, però que atén el seu fill, Mateu Puigcercós i Callicó, i aquest me l'endossés a mi.

Les filials de la barcelonina Holmes&Holmes disseminades per Catalunya porten el nom d'Eureka. La de Manresa, capital del Bages, ciutat en la qual la senyora de Solivellas vivia i on a mi em tocava treballar ben sovint, és al carrer Major, al pis tercer del número 11 per ser més exacte, encara que tal vegada com que el meu gènere és femení hauria hagut de posar exacta, ja que sóc jo qui escriu, en primera persona del singular, sense cap desdoblament i sense faltar un punt a la veritat. Ho assenyalo, perquè quedi clar des del principi. No pensin que m'invento un personatge de mi mateixa, encara que per la meva feina estigui acostumada a comprovar quanta gent va per la vida creient de manera ferma i segura que és qui mai arribarà a ser. No em refereixo als esquizofrèncics ni als mentiders compulsius que es creuen les seves pròpies mentides,

diagnosticats com a psicòpates, sinó a la majoria d'individus, almenys molts dels que he tractat, i no només als que he hagut de vigilar o perseguir sinó també els que em pagaven per vigilar i perseguir uns altres.

Recordo molt bé com anava vestida Montserrat Bofarull, de gris marengo, tirant a negre d'ala de mosca, un color adequat per a aquella primera visita i més encara per a la seva situació «d'ànima abandonada en purgatori», com em digué. Però, ara que ho penso, confonia algunes de les paraules que emprava i quan deia «aquest purgatori, cregui, és força mal d'empassar», prenia purgatori per purgant, com si el que més li molestés no fos el fet de viure en la incertesa, el no saber si havia passat d'infeliç casada —un estat que vaig intuir— a no menys desgraciada vídua, sinó el mal gust de boca, l'estómac regirat i el ventre fluix. Ho assenyalo perquè tan bon punt va entrar em va preguntar si podia passar al «lloc comú», i com que va creure que no l'entenia —la meva llengua materna és el gallec, encara que comprenc, parlo i escric correctament el català— de seguida va afegir: «excusat».

Vaig aprofitar els minuts d'absència per anotar en el quadern, a la primera pàgina del qual ja havia escrit «Cas Solivellas», els detalls que acabo d'esmentar sobre com anava vestida la dona del desaparegut.

Sempre he considerat que la manera de vestir parla de nosaltres més del que estem disposats a admetre. El color neutre de la roba que portava la senyora Solivellas, jaqueta i faldilla, probablement comprats a la secció de talles grans d'El Corte Inglés la temporada passada, un disseny d'Elena Miró, la de corbes sense complexos de Miroglio Fashion, o això em va semblar, advertia del desig de Mont-

serrat Bofarull de passar desapercebuda. Cosa, d'altra banda, força difícil, tot i que no anés vestida de fallera major i preferís una funda àtona en la qual dissimular l'excés de greix. Homònima de la gran Caballé, la sobrepassava en perímetre toràctic i adipositat variada. Potser calia unir a l'elecció cromàtica, duta a terme d'una manera inconscient o qui sap si tot al contrari, una intenció de preparar-se per al dol, que encara, en ciutats com Manresa, es porta durant els primers dies després del traspàs d'un familiar de primer grau.

Quan va tornar del bany, demanant excuses, vaig pregar a la infeliç casada, o potser amb més números per ser ja desgraciada vídua o almenys presumpta, que ocupés la cadira que hi ha enfront de la taula escriptori. Mentre jo, asseguda a l'altre costat, em vaig proveir de les meves ulleres professionals, les que emprava quan volia aparentar la severitat d'un jutge, amb el propòsit que els clients o els possibles clients no intentessin ja des de bon començament donar-me gat per llebre. Esbrinar fins a quin punt mentien o només confessaven mitges veritats era fonamental en la meva feina, ja que de la confiança dipositada en les paraules dels qui requerien els nostres serveis detectivescos depenia moltes vegades l'èxit o el fracàs de les gestions posteriors. Per això, abans de preguntar-li els detalls habituals —caràcter, relacions, costums, etcètera, del seu marit— vaig deixar que fos ella la que comencés a parlar. De seguida vaig comprendre les raons per les quals el fill de l'amo de l'Agència Eureka Catalunya SL havia decidit treure-se-la de sobre.

No era només perquè tenia por que pogués trepitjar-lo sense voler, i això, a conseqüència del pes de la senyora

implicaria un trencament assegurat de lligaments i qui sap si també d'ossos, sinó perquè la pobra Montserrat Bofarull portava aquella tarda una olla de grills al cap i passava d'una cosa a l'altra, sense adonar-se que el seu interlocutor desconeixia de què li estava parlant.

He resumit a les pàgines precedents els dos motius pels quals la meva futura clienta va considerar que un detectiu havia d'encarregar-se del cas, motius que ella barrejava i així semblava que l'abonament tarot-vidència l'hi havien manat comprar els Mossos d'Esquadra, per poder-los avisar a qualsevol hora del dia o de la nit —com si fos la iguala d'un metge rural de qui sempre parlava la meva àvia materna—, i, per contra, que era Luz Segura la que havia divagat sobre l'abandó de llar del seu marit, amb al·lusions de pèssim gust a un més que probable embolic de faldilles.

Vaig suposar, com en efecte passava, que la senyora devia haver-se automedicat amb tranquil·litzants, als quals potser havia afegit una dosi inhabitual d'alcohol, perquè en obrir la boca podia a una repulsiva mescla d'anís i sucus gàstrics, acompanyats d'una mousse de formatge gratinada. També jo, si hagués tingut un ajudant, subordinat o becari, li hauria encolomat aquest mort —o cal dir morta?—. Vaig entendre, per tot això que acabo d'explicar, que el fill de l'amo me l'entaforés a mi. Però si volia seguir a Eureka Catalunya no tenia altre remei que fer el que em deia Mateu júnior, que va ser qui va entrevistar-se en primer lloc amb la senyora Solivellas, però només uns instants, els justos per decidir que sortia a correuita a prendre un cafè.

El cas Solivellas vingué a parar a mi, primer per imposició de Mateu Puigcercós. I després, quan ja semblava

que era només d'incumbència dels Mossos i calia abandonar-lo, per desig de Montserrat Bofarull, a instàncies de la seva vident.

Però anem a pams. Ja he esmentat que aquest és el primer llibre que escric i que ho faig perquè tinc mala consciència. Estic segura que no sóc gaire bona literàriament, però sí, per contra, em vanaglorio de conèixer millor que ningú els fets del cas Solivellas. Tot i això, segurament a conseqüència dels danys col·laterals que vaig patir, vaig presentar unes proves que foren contundents per a una interpretació equivocada que tingué conseqüències nefastes. Perquè finalment es faci justícia explicaré tot el que sé sense deixar-me res en el teclat. Substitueixo tinter per teclat, perquè escric amb l'ordinador i no considero correcte dir una cosa per l'altra, encara que sigui aquest detall nimi.

Juro, pel meu honor, davant la pantalla d'aquest Mac OS X, dir la veritat, tota la veritat i res més que la veritat, per més dura que sigui la veritat i per més molèsties que pugui causar.

En fi, continuo sense més interrupcions. Encara que la tarda de la nostra primera trobada manresana la senyora de Solivellas no estava en condicions de poder-me explicar fil per randa com era la relació amb el seu marit ni la d'aquest amb els seus fills i si tenia indicis per sospitar que allò, més que una desaparició, era una fugida amb amigueta incorporada, o un tradicional abandó de llar per desavinences familiars, vaig intentar, almenys, que aportés algunes dades que em servissin per poder-me fer una composició de lloc de la qual extreure després pistes útils.

Vaig començar per preguntar-li des de quan no tenia

notícies del seu marit i si s'havia preocupat de parlar amb la Guàrdia Urbana, si havia telefonat als hospitals i fins i tot al dipòsit de cadàvers, una cosa que no sempre se li acut a la gent, i que, per desgràcia, esclareix de cop la majoria de les desaparicions, especialment a les grans ciutats, on ningú es coneix. Sabíem almenys que Solivellas era a Barcelona el divendres 5 de novembre de 2010, el dia en què va desaparèixer, i que no s'havia emportat el passaport. Al matí, es va acomiadar de la seva família com sempre, sense que se li notés res d'estrany. Només va advertir que tornaria tard i que per això s'enduia el cotxe, cosa que no solia fer gairebé mai. Anava i venia de Manresa a Barcelona, i de Barcelona a Manresa, en tren, ja que treballava a la capital, en una empresa de molt prestigi, segons Montserrat Bofarull, i hi ocupava un lloc de rellevància. Per aquest motiu Robert Solivellas i Pujolí coneixia molts polítics i empresaris influents i va esmentar-ne alguns, els noms dels quals no cal que transcrigui aquí, precisament perquè coincideixen amb els dels que ja han estat condemnats per la justícia o encara hi tenen causes pendents.

La Montserrat va passar el cap de setmana inquieta, sense tenir notícies del marit però sense atrevir-se a denunciar-ne la desaparició. Diumenge a la nit va intentar posar-se en contacte amb la secretària de l'empresa, Mònica Ribó, no perquè sospités que tingués res a veure en l'assumpte, sinó per saber si divendres Robert havia arribat puntual. Però a casa de la Mònica ningú no es posava al telèfon. Li va semblar estrany perquè la Mònica vivia amb la seva mare, que era molt gran i ja no podia sortir al carrer. Dilluns va trucar moltes vegades, a hores diferents,

a Tibidabo Assessors i sempre li va contestar la veu de llauna enregistrada. Malgrat la sol·licitud gravada que es deixés encàrrec, no ho va fer, hauria estat mastegar fesols, em va dir, i se li hauria notat. Només si algú agafava el telèfon tenia preparada una excusa que em va semblar eixelebrada: telefonava per avisar que el seu marit estava al llit afònic i per això s'havia quedat a casa. En lloc de preguntar si hi havia anat, acceptava que havia fet campana, cosa que em semblava força absurda. Quan vaig dir-l'hi, em contestà que la vident li havia assegurat que havia captat la presència de Solivellas lluny de la seva oficina, en un altre lloc, fora de Barcelona, però sense poder dir-li on parava exactament, i ella pensà que el refredat era una bona justificació.

Vaig anotar en el quadern el nom de l'empresa, adreça i telèfon, decidida a contactar amb el despatx de seguida que marxés la meva clienta, però abans vaig omplir, com acostumàvem a fer a Holmes&Holmes i les seves sucursals, una fitxa bàsica sobre vida i miracles —pocs— del desaparegut, a més de guardar en el dossier diverses fotografies que l'esposa abandonada portava ja preparades.

A les fotos es veia un home d'alçada mitjana, tirant a baix —Solivellas no sobrepassava el metre seixanta-cinc, quaranta-cinc de peu («Ves per on, els peus sí que els té grossos, com un Sant Pau», va murmurar la senyora Bofarull en un to en el qual apuntava certa malenconia)—, una miqueta panxut i amb marques d'alopecía prou abundoses —després vaig saber que s'havia fet empelts a la part central del cap, una dada reveladora del seu interès per aparentar bona presència—, ulls d'un marró comú, més tirant a frare que fuig que a canyella, boca grossa, tipus bústia,

de llavis fins, nas prominent i orelles monumentals, com ventalls. Malgrat que el seu aspecte, als cinquanta-cinc anys no era per guanyar cap concurs de Mister Univers, el conjunt de la seva persona, almenys en aquella foto, no tenia res de particular, es tractava d'un home de mitjana edat, corrent i normal, encara que orellut.

L'estat de purgatori en el qual es trobava la meua clientela em va urgir a donar per acabada aquella primera entrevista —ja que per dues vegades més va haver d'aixecar-se per anar al lavabo— i després de recomanar-li que deixés d'automedicar-se i visités el metge de capçalera, vam quedar per l'endemà a casa seva. Esbrinar com vivia el presumpte desaparegut m'interessava molt, no fos que en comptes d'una llar, dolça llar, casa seva s'assemblés a una presó i Montserrat en fos la guardiana.